

Uloga katoličkog svećenstva u zločinima-Izvor: Đorđe Miliša, Klero-fašizam glavni činilac ustaške politike, Catena Mundi, 1992, str. 193-4.

„U ustaškoj Hrvatskoj, uloga katoličkog svećenstva bila je nadasve važna, presudna i odlučna, ali uvijek prikrita i dvolična. Jedan dio svećenstva bio je zadojen vatikanskom, poznatom, starom politikom prekrštavanja Srba na katoličku vjeru, a drugi dio, najaktivnije je učestovao u ustaškom pokretu, čiji je jedini cilj bio smrt preostalim Srbima putem pakla Jasenovca – Stare Gradiške.

Sam rad katoličkog svećenstva u tom pravcu, najbolje se odrazio ovim neznatnim primjerima izvan i u samom paklu:

Logoraš ing. kemije Boltar iz Zagreba imao je prijateljicu učiteljicu nedaleko od pakla. Jednog dana katiheta pučke škole u tom mjestu dojadi s nožem u ruci i upita je: „Gdje su Ti srpska djeca“...

Da paralizira i ublaži gnjev mu, mirno uzvratila: „Zaboga, što hoćeš, na šta joj ljutito nastavi: „Hoću da ih pokoljem“...

Prestrašena jadna učiteljica, stala ga odvrćati, ali, kad je vidjela, da ga nikako ne može odvrćati od njegove paklene namjere, zamoli ga, da bar to ne čini u njenom i u prisustvu ostale dece.

Ni tu joj molbu nije uslišao, jer je svu srpsku djecu poklao, izazivajući teške suze prisutnih svjedoka...

Dr. Violini iz Brčkog, kako župnik, toliko je svojim terorom učinio, da je cjelokupno pučanstvo mjesta preveo na katoličku vjeru, i kad je to završio, rekao je: „Ja sam vam spasio duše, da li ću moći spasiti i tijela vaša, to ne znam“...

I u samom paklu, presudnu riječ, imali su, i ujedno najsvirepija zločinstva vršili katolički svećenici u ustaškoj odori. U Jasenovcu je bio svećenik satnik Brekalo, a u Staroj Gradišci svećenik satnik Lipovac. Oba su nemilosrdno i strašno mučili, ubijali i klali, naročito srpske zatočenike. Isto ti svećenici obavljali su sve vjerske službe u crkvama, kojima su morali prisustvovati svi zatočenici Katolici...

Uz ostale koljače pakla, ti svećenici nadasve su imali na zubu srpske svećenike. Sudbina episkopa Platona u Banjaluci, ne može se ni iz daleka usporediti s mukama srpskih svećenika u paklu... Međutim, i u tom krvničko-ubilačkom poslu, značajno je bilo naslađivanje koljača Ljube Miloša nad mukama srpskih svećenika, On, ne samo što bi im čupao brade, već bi uzimao lampu za svarivanje željeza, i njom im palio bradu, kosu i lice, sve do najkrvavijih rana...

Zatim bi im žicom vezao ruke, a oko vrata metnuo drvenu laščicu, kao oznaku, na kojoj je bilo ispisivano, ili „Putujemo za Beograd“..., ili: „Putujemo bez vozne karte za Boegrad“...

Na kraju, zaklani, bacani su u Savu...

Katoličko svećenstvo imalo je i svoje dublje izvorno korjenje...”

O ulozi Rimokatoličke crkve u zločinima NDH-Izvor: Milorad Lazić, Krstaški rat Nezavisne države Hrvatske. u: Cetena Mundi, 1992, str. 374.

„Politička uloga Rimokatoličke crkve kao jednog od inspiratora i učesnika u verskom i biološkom genocidu nad pravoslavnim srpskim stanovništvom marionetske Nezavisne države Hrvatske, već skoro pola veka predstavlja jedno od centralnih pitanja koje zahteva različite istraživačke pristupe i nove odgovore. Mnogi će reći, zar angažovanje ove religiozne institucije u klero-ustaškoj ideologiji i praksi najneobičnije „nezavisne“ države koja je ikada postojala na tlu Evrope, nije očevidna i dokazana, kako u našoj historiografiji tako i svim drugim svedočanstvima njenog istorijskog delovanja? Političku ulogu Rimokatoličke crkvene organizacije pokazuju i dokazuju mnogobrojni izvori i svedočanstva, i to je činjenica koju u svesti zdrave pameti niko nikada neće oboriti i osporiti, bez obzira na sve herostate i cenzore koji kriju i premazuju krvave tragove svojih istorijskih misija „u ime Hrista“, nacije, klase i slično.“

O stravičnosti ustaških zločina-Izvor: Genocid nad Srbima u dvadesetom veku, str. 184.

„Upravo na Pavelićev imendan, ljubinjske ustaše su upale u zattvor tamošnjeg sreskog suda, izabrale među zatovrenim taocima trideset i dvojicu najuglednijih (učitelja, sveštenika, inženjera, oficira bivše jugoslovenske vojske, trgovce, zanatlije, penzionere) i bukvalno ih masakrirale, a potom ubacile u kamion odvele do jame Pandurice, kod sela Vođena, i tamo pobacale te unakažene i polumrtve ljude; niko od njih nije uspeo da pobegne, jer su dželati, poučeni iskustvom Kapavice, brižljivo isplanirali i izvršili ovaj zločin. Iz iskaza Ilije Pupića, Dušana Novokmeta, Čeda Miličića, Ljubice Pecelj i Nedžiba Bakšića, datih još 19. juna 1946. godine, vidi se da su leševi Ljubinjaca bačenih u jamu Panduricu bili užasno unakaženi. Tamo se, pored ostalog, kaže da se Dušan Novokmet, tražeći brata Đuru i bratića Vladu, spustio u tu jamu (mesec dana posle zločina) i naišao na stravičan prizor. Svi leševi su bili grozno unakaženi: nekima su bile odsečene ruke, nekima uši, nekima nos, nekima izvađene oči, nekima je glava bila raspoluđena itd, itd.“

O svireposti ustaških zločina-Izvor: Nikola Zorić, Najveći pokolj Srba na tlu Nezavisne države Hrvatske. u: Catena Mundi, 1992, str. 196-7.

„Sve je rađeno po unapred utvrđenom i razrađenom scenariju koji je primenjivan na čitavom području zloglasne NDH. Jedan od najčešće praktikovanih načina bio je slanje poziva svim odraslim muškarcima da se jave na kuluk. Ne sluteći nikakvo zlo, iako je za to bilo dovoljno upozoravajućih znakova, najveći broj pozvanih se odazvao na takve pozive. Samo u toku jednog dana u Srpskim Jasenicama sakupilo se 280 seljaka iz Jasenica, Zalina i Pučenika, i umjesto da budu upućeni na popravku puta, kako je pisalo u pozivu, oni su istoga dana predveče sprovedeni u Bosansku Krupu, gdje su kratko zadržani u pravoslavnoj crkvi i Sokolskom domu, da bi potom na najzvjerskiji način svi do jednog bili likvidirani.

Dok su se Srbi, po prirodi naivni, napokon osvijestili i shvatili o čemu se radi, mnoga sela zavijena su u crno, a na stotine porodica ostalo je bez ijednog preživjelog člana. Tužno je tada izgledao ovaj dio krajine, kojim je gospodarila pomahnitala ustaška kama koljući sve od srpskog roda i imena. Pustim selima danonoćno su se razlijegali jauci rijetkih preživjelih, a nekada bistra Una poteče crvena i postade masovna grobnica priobalnog srpskog življa.

Po masovnosti, smatra se da je ovdje u toku ljeta 1941. izvršen najveći pokolj Srba na tlu NDH, a to znači i Jugoslavije. Do kraja jula, na području koje su nekada zahvatali srezovi Bihać, Bosanska Krupa i Cazin, prema prikupljenim podacima, bilans ustaškog klanja iznosi oko 20 hiljada, žena djece, staraca. Dodaju li se tome žrtve iz avgusta, ta cifra prelazi 30 hiljada.

Već krajem juna, pred Vidovdan, ustaše su u toku četiri dana krvavog pirovanja poklali oko deset hiljada Srba iz Bihaća i okolnih sela. Broj poklanih na brežuljku zvanom Garevci ni danas se pouzdano ne zna, ali se cijeni na 13 do 17 hiljada. O ustaškom zločinu počinjenom ovdje u ljeto 1941. Rječitije od svega govori podatak da je od bihaćkih Srba rat preživjelo samo 50, dok je na stratištima završilo 3.500 ljudi.“

O pokatoličavanju Srba, Svjedočenje Jovana Gašpara, jeromonaha, srez Bihać-Izvor: Veljko Đurić, Prekrštavanje Srba u Nezavisnoj državi Hrvatskoj, Prilog za istoriju verskog genocida, 1992, str. 154.

„Pod pretnjom smrti pozvane su sve žene i deca od kotarskkog pretstojnika u Cazinu radi prelaza u katoličku veru, što su morali i učiniti, tj. pokatoličiti se. Ovo se odnosilo i na živalj sela Gata, opštine Vrsta, srez Bihać.“
